

Letní ráno

Teta Dominiána obrátila list obrázkového kalendáře, který stál na příborníku z dubového dřeva, a usmála se. Všechno vycházelo. Zhoupla se v proutěné židli a chvíli se pohybovala jako kyvadlo. Promítala si v duchu předešlý den, kdy přijel Šimon, Kajetán, Vojtíšek, Melichar, Jakub, Matěj a Baltazar, aby tu prožili alespoň malý kousek prázdnin.

Připravovala se na slavnostní uvítání spoustu hodin, upletla dokonce slavobránu z kopretin a pověsila ji nad vrátka s petličkou. Vyzkoušela vzduchovku a projela se několikrát mezi záhony na obstarožním kole, našla v kuchyni starý trychtýř, do kterého chtěla promluvit uvítací proslov. V zásuvce vyhledala dvě poklice, aby jimi o sebe pořádně třískla místo slavnostní rány z děla. Všechno však dopadlo jinak, než si představovala.

Kluci se objevili v úplně nečekanou chvíli. Teta ji dokonce určila jako chvíli poslední, protože byl skoro večer a právě si řekla:

„Už nikdo nepřijde.“

Sedm kluků ji od vrátek zvědavě okukovalo. Nezavolala ani nazdar, ani sláva, ani vítám vás. A na uvítací proslov i poklice úplně zapomněla. Nakonec se podívala pobaveně na trychtýř a na kluky a docela obyčejně řekla:



„To je dobře, že jste tady!“

Teta se cítila od minulého dne jako vyměněná. Ráno se už nemohla dočkat, až kluci vstanou. Chodila po domě, přerovnávala věci, natahovala hodiny a nakonec se vracela k houpací židli, která ji vždycky uklidňovala. Jak se vlastně probouzejí děti ze spánku? přemýšlela mezi kýváním židle. Má jim ponechat to nejhezčí ranní zdání ještě chvíli? Samozřejmě. Nebude přece pískat na píšťalu nebo volat do trychtýře Hej hola, je bílý den. Až otevřou oči, poznají to sami.

Slepice Alžběta chodila starostlivě po koberci a kvokala o snídani. Kluci jí připomínali houf kuřat, o které se teď bude teta starat a možná občas zapomene své staré dobré zvyky. Ale teta nezapomněla. Sáhla do kapsy u zástěry a dala Alžbětě několik drobků. Ta se samou vděčností rozkvokala ještě víc, až kluky probudila. A od toho okamžiku mohla být jejich ranním budíčkem.

Sedm pokojů v prvním patře nad schodištěm, kde kluci spali, mělo okna obrácená na jih. Slunce do nich svítilo většinu dne a dávalo lesk zašlým kytičkovaným tapetám. Postele, velké jako koráby s vyřezávanými pelestmi na vysokých nohách, stály blízko oken, ale pak už v pokojích nebylo vůbec nic. Jen u Šimona zůstala zapomenutá skříň, kterou teta Dominiána chtěla prodat, a čekala na kupce.

Šimon uslyšel Alžbětino kvokání první. Vystrčil zpod příkrývky malíček levé ruky a zkusil teplotu místnosti. Korálek na provázku rolety se kutálel po okně. Venku byl asi vítr. Šimon se nemohl rozpomenout, kdo si vylosoval pokoj vedle něho, a zaklepal na stěnu.

„Slyším tě,“ řekl do zdi Kajetán a všechny stěny se naráz rozbubnovaly. Barnabáš, jindy docela klidný, zaštěkal.

„Tak jsem zase jinde,“ zavíral a otevíral oči Šimon.

Jaký tu bude asi řád? Jako škatulky, které se nesmějí zpřeházet? A jaká bude teta Dominiána? To, že včera klukům dovolila prohlédnout si dům, lízat led vytažený rovnou z lednice a jít hodně pozdě spát, ještě neznamena, že dva týdny prázdnin budou nějak výjimečné. Šimon si

najednou představil dávnou příhodu, kdy rozbil porcelánový hrníček a byl za to celý den zavřený v pokoji. Od té doby nosil ulomené ouško hrníčku pořád s sebou. A někdy do něho říkal věci, které neměl nikdo jiný slyšet.

„Co kdybych utekl?“ naklonil se teď k oušku Šimon. „Chodil bych po lese, jedl maliny a seděl na pasece. A celý den bych nikoho neposlouchal. Leda Kajetána. Mohl by jít se mnou.“

Kajetán je moc hodný kluk a nejlepší kamarád. Půjčuje Šimonovi někdy své hodinky. Nejsou zlaté ani stříbrné a vůbec netikají, ale všem se líbí. Na kostkovaném kapesníku, který se uvazuje kolem zápěstí, sedí pevně přišitý knoflík, představující ciferník. A hodinu si každý může určit podle slunce nad hlavou. Šimon zná dobře jen Kajetána, s ostatními se sice v domově vídal, ale ne tak často. Byli o rok mladší a chodili do jiné třídy.

Nejmenší ze všech je Vojtíšek. Bojí se lidí, a dokonce i Kryštofa Kryšpína, bojí se sazí v komíně, jízdy vlakem, dlouhé chodby a tmy, dveří, hluku a studené vody. Je vlastně málo věcí, kterých se nebojí. Nejraději má malou foukací harmoniku. Často na ni hraje takové melodie, které by nikoho nenapadly.

Vojtíškův pravý opak – to je Melichar. Vytáhlý a ponořený až po uši do příběhů plných dobrodružství, které buď čte, nebo si je vymýšlí. Dobře si všiml, že teta Dominiána má všude police s knížkami, a ještě dvě zásuvky navíc. Odnosl si hned do svého pokoje potají jeden napínavý román a vstrčil ho pod polštář.

Zbylému trojlístku kluků velí Baltazar. Jakub a Matěj ho poslouchají, protože sami nejsou příliš vynalézaví. A jestli jsou, nikdo to o nich zatím neví.

Když se kluci probudili, tetě dole v jídelně se zdálo, že domem se rozšuměl déšť. Pak jí připadalo, že někde nablízku klepe hejno datlů do kůry stromu. Zároveň poskakovala poklička na hrnci s mlékem.



„Snídaně!“ vykřikla teta poplašeně a přestala naráz snít.

Vyběhla nejdřív z domu pro zástěru, kterou včera uvázala na mašli kolem jabloně. Šimon ji z okna zahlédl, a když se vyklonil ven, uviděl mezi větvemi také koně Eliáše okusujícího slavobránu z kopretin. Teta Dominiána se ťukla do čela. Hlavní překvapení pro kluky, které tak pečlivě připravovala, zůstalo na stromě! Nebyla to houpačka, ale sladké překvapení.

„Honem, pobězte do zahrady,“ volala do trychtýře jako do tlampače a kluci se jako hrášky sypali ze schodů a ven do jasného dne a slunce.

Teta přinesla z kůlny vzduchovku a vystřelila do větví. Mířila přesně, protože plátěný pytlík plný bonbonů zabalených do celofánu sklouzl hned do trávy.

„Cukrlata!“ volal nadšeně Baltazar a Jakub s Matějem, když viděli, jak se z pytlíku sype celý sladký obsah, honem křičeli také.

„Mají křídla a létají,“ usoudil opatrně Vojtíšek, který doběhl k překvapení poslední.

V pytlíku byla opravdu spousta křídel, ale nebyla z celofánu. K pocukrovanému dárku přilétl roj vos, a vyplašil se teprve tetinou střílbou.

„Přece se jich nevzdáme!“ zaúpěl Melichar a vyrazil vpřed proti nepřátelům, jak si to pamatoval z dobrodružných knížek. Ale ještě než doběhl k jabloni, dostal za ucho žihadlo, a vzápětí další.

„Mám jich plné rukávy,“ naříkal Vojtíšek a lítal v kruhu kolem Šimona a Kajetána, kteří se ho snažili zastavit a pomoci mu.

Teta zatím střílela do nebe vzduchovkou a udílela rozkazy. Ale vos stále přibývalo a jejich bzučení sílilo. Představa, že kluci opuchnou do strašlivých rozměrů dřív, než se s nimi stačila seznámit, tetu vyplašila. Zahlédla v neckách pod stromem kovový jazýček zahradní hadice a dlouho se nerozmýšlela. Roztočila kohoutek hydrantu a pustila proud vody na kluky.

„Pozor, zavřete pusy!“ volala, „útočím na nepřátele! Pozor, jsou všude kolem vás!“

Barnabáš nevěděl o ničem, protože spal. Nevěděl ani, že dvě vosy zabloudily v jeho huňatém kožichu a dva dny se nedostanou ven. Slepice Alžběta upíjela vodu z necek, dívala se do nebe a spokojeně kvokala. Zamžourala očima na kluky polité od hlavy až k patě a zřejmě si pomyslela: Vypadají jako zmoklé slepice!